

Аллоҳга дуо қилинг!

Аллоҳга дуо қилинг!

11:30 / 08.03.2022 2325

Инсон ҳаётдаги ҳодисалар қаршисида ожиз қолганда ўзига дуодан бошқа суюнчиқ топа олмайды. Шунинг учун ҳам Аллоҳ таоло мусулмонларни дуо қилишга буюрган. Бу ҳақда Ўз каломида:

«Роббингиз: «Менга дуо қилинг, сизга ижобат қилурман. Албатта менинг ибодатимдан кибр қилғанлар жаҳаннамга хору-зор холларида киурлар» деди. (*Ғоғир сураси, 60-оят*).

Мана шу оятда Аллоҳ дуони «ибодат» деб атаган. Кимки ундан юз ўғирса Аллоҳнинг ғазабига учрашини эслатиб ўтган.

Дуо – араб тилида «чақириш», «сўраш» маъноларини англатади.

Кўпинча «дуо» билан «бир нарсани талаб қилиш» маъноларини аралаштириб юборамиз. Шунинг учун, талаб нима-ю, дуо нима эканини аниқ билиб олишимиз керак.

«Талаб» сўровчи нутқ қиласидиган лафзнинг васфидир. Масалан, мен ёнимда ўтирган одамга «сув бериб юборинг» десам киши олиб беради, мана шу талаб бўлади. Талабнинг дуодан фарқи бор. Талаб – кимдандир бирон нарсани сўрашдир.

Дуо эса, инсоннинг ўзидағи нафсоний бир ҳолатдир. Дуо бутун вужуд билан берилиб ҳамма нарсаны унутиб, Аллоҳ таолога қурбат хосил қилиб туриб, Роббил оламиннинг Ўзига ёлворишdir.

Қўлларини очиб, чиройли сўзларни териб, қофиясини келтириб, ниҳоятда гўзал қилиб айтишнинг ўзи дуо бўлавермайди. Ҳа, дуо қилинаётган пайтда қалб ва ҳисларнинг уйғоқлиги ҳамда улардан ҳар бирининг синиқлик ва ҳокисорлик ила Аллоҳ таолога юзланиши бўлмаса, одатга кўра икки қўлни кўтариб тилга талаб сўзларни такрорланаётган бўлади.

Бундай вақтларда қалб ғофил бўлиши, тилда бир гап, ҳаёlda бошқа гап бўлиши ҳам мумкин.

Албатта бу ҳолатни дуо деб бўлмайди.

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Аллоҳга дуодан кўра мукаррамроқ нарса йўқ дедилар».

Роббил оламиннинг ҳузурида энг икром қилинган нарса дуодир. Бу ҳадисдан дуо барча зикр ва тоатлардан афзал экани англанади.

Аллоҳ таоло инсонларни яратган экан, уларнинг барча эҳтиёжларини ҳам Ўзи қондиради. Шунинг учун ҳам доим Унинг ўзигагина сифиниш ва Ўзидангина ёрдам сўрашга буюрган. Зоро, У инсонга жон томиридан ҳам яқинроқ, Унга илтижо қилганинг дуосини эшитгувчи зотдир.

Дуо ижобат бўладиган вақтлар:

Азон вақтида;

Иқомат ва аzon ўртасида;

И мом ортида иқтидо қилиб, намозни адo этаётган киши омин деганида;

Саждада;

Намознинг охирида, аттаҳиётни ўқиб бўлгач, саломдан аввал;

Жума куни якунида, шомдан аввалги охирги соатда;

Туннинг охирги учдан бирида;

Қуръон хатм қилганда;

Рўзадорнинг дуоси ифтор вақтида;

Маккаи мұкаррамадаги дуо;

Ҳаж ва умра вақтидаги дуо;

Ёмғир ёғаётган вақтда;

Сафардаги дуо;

Ота-онанинг фарзандлари ҳаққига қилган дуоси;

Қўшин душман рўбаросига жангга шайланган вақтдаги дуо;

Ухлашга ётишдан олдин таҳорат олиб, зикрларни ўқиса, сўнг уйқу ғолиб келиб ухласа ва туннинг қайси вақти бўлсин уйғониб, дуо қилса, Аллоҳ ижобат қиласди.

Манбалар асосида Хуршид Маъруф тайёрлади